

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม ซึ่งต้องอาศัยทรัพยากรน้ำเป็นส่วนสำคัญสำหรับปัจจัยการผลิต การที่ป่าไม้ถูกทำลายและเหลือพื้นที่ป่าน้อยลงทำให้เกิดความแห้งแล้ง ซึ่งเป็นผลจากพื้นที่ดินมีความชื้นน้อยลงต้นไม้ไม่ออกดอกติดผล แหล่งน้ำเพื่อการบริโภคใช้สอยมีน้อยลง ลำน้ำเหือดแห้ง ฝนไม่ตกตามฤดูกาล หรือเกิดน้ำท่วมรุนแรงอันเนื่องมาจากพายุฝนที่มีบ่อยครั้งขึ้น ความอุดมสมบูรณ์ของดินเสื่อมลงมีดินเค็มแพร่กระจายออกไปเรื่อย ๆ การเกษตรได้ผลผลิตน้อยลง ในขณะที่ใช้พื้นที่มากขึ้น (สำนักงานส่งเสริมการปลูกป่า : 2540) ซึ่งทำให้เกิดปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม อันเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดปัญหาหนึ่งของโลกในปัจจุบันกล่าวคือ ผลจากการทำลายทรัพยากรป่าไม้ได้ส่งผลกระทบต่อไปถึงปัญหาความแปรปรวนของลมฟ้าอากาศ ก่อให้เกิดภาวะฝนแล้งหรือน้ำท่วมอยู่บ่อยครั้ง ทำความเสียหายต่อผลผลิตการเกษตร การคมนาคมขนส่ง การผลิตและธุรกิจภาคอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจส่วนรวมของประเทศ การขยายพื้นที่ทำการเกษตรและอุตสาหกรรมไปในพื้นที่ที่ไม่เหมาะสม โดยปราศจากการกำหนดเขตการใช้ประโยชน์ที่ดินได้ก่อให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมของทรัพยากรดินและปัญหาภาวะความอุดมสมบูรณ์ของดินลดต่ำลง และมีการชะล้างพังทลายสูง อันส่งผลให้มีประสิทธิภาพการผลิตทางการเกษตรต่ำ นโยบายส่งเสริมการผลิตพืชเชิงการค้า โดยการปลูกพืชเชิงเดี่ยวเป็นผลให้มีการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืชมากขึ้น เกษตรกรมีค่าใช้จ่ายสูงขึ้นแต่สุขภาพอนามัยเลวลงรวมทั้งส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมโดยรวม

สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม (2541) รายงานว่า ความต้องการใช้น้ำเพื่อการอุปโภคบริโภคของประชาชนและการผลิตของสาขาเศรษฐกิจต่าง ๆ ได้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ และการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรแต่แหล่งน้ำที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ดังกล่าวมีจำนวนจำกัด ซึ่งจะเป็นตัวจำกัดการเพิ่มผลผลิตโดยเฉพาะการผลิตทางการเกษตรในปัจจุบัน พื้นที่เพาะปลูกทางการเกษตรที่ได้รับประโยชน์จากการชลประทานประมาณ 29 ล้านไร่ หรือเพียงประมาณร้อยละ 22 ของพื้นที่ถือครองทางการเกษตรทั้งหมด โดยที่ทั้งประเทศมีอ่างเก็บน้ำทั้งขนาดใหญ่และขนาดกลางที่ใช้ประโยชน์ทั้งการเกษตรอุตสาหกรรมและอื่น ๆ รวม 392 แห่งสามารถเก็บกักน้ำได้รวม 70,000 ล้านลูกบาศก์เมตร และมีศักยภาพในการขยายแหล่งเก็บกักน้ำขนาดใหญ่เพิ่มเติมต่อไปน้อยมาก อันเนื่องมาจากข้อจำกัดทางกายภาพของพื้นที่และ

ปัญหาด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ในขณะที่ยังมีหมู่บ้านต่าง ๆ ในชนบทที่ขาดแคลนน้ำกินน้ำใช้อีกถึงประมาณ 28,750 หมู่บ้าน และขาดแคลนน้ำเพื่อการเพาะปลูกทางการเกษตรในฤดูแล้งมากกว่าร้อยละ 50 ของจำนวนหมู่บ้านทั่วประเทศ ทรัพยากรน้ำที่มีอยู่ทั้งแหล่งน้ำผิวดิน แหล่งน้ำใต้ดินและน้ำบาดาล ทั้งที่เป็นแหล่งน้ำธรรมชาติและที่สร้างขึ้นเอง มีความเสื่อมโทรมลงและมีปัญหาคุณภาพน้ำ อันเนื่องมาจากการใช้และการจัดการที่ขาดประสิทธิภาพมีการใช้น้ำอย่างไม่ประหยัด และการขัดแย้งระหว่างผู้ใช้น้ำในภาคเกษตรกรรม อุตสาหกรรม การบริการและการอุปโภคบริโภคในครัวเรือน การใช้น้ำบาดาลเกินสมดุลทางธรรมชาติจนก่อให้เกิดวิกฤตการณ์น้ำบาดาลและแผ่นดินทรุด การใช้ประโยชน์ทรัพยากรน้ำโดยปราศจากการคำนึงถึงความเหมาะสมของสภาพลุ่มน้ำและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมดังกล่าวส่งผลให้ทรัพยากรน้ำที่มีอยู่เสื่อมโทรมลงรวมทั้งความสามารถหรือประสิทธิภาพในการเก็บกักน้ำลดลงจำเป็นต้องได้รับการอนุรักษ์และฟื้นฟูสภาพให้ดีขึ้นโดยเร่งด่วน

ความแปรปรวนของปริมาณน้ำฝนในแต่ละปีและแต่ละช่วงของปี ก่อให้เกิดความไม่แน่นอนของปริมาณน้ำเก็บกักในเขื่อนต่าง ๆ เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการจัดการทรัพยากรน้ำเพื่อสนองความต้องการใช้น้ำที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในช่วงที่เกิดภาวะฝนแล้งและขาดแคลนน้ำในเขื่อน ซึ่งนอกจากจะก่อให้เกิดปัญหาการผลิตทางการเกษตรที่มีประสิทธิภาพต่ำเพราะได้รับการจัดสรรน้ำเพื่อการเพาะปลูกลดลงแล้ว ยังก่อให้เกิดปัญหาการจัดการขัดแย้งระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้และการจัดการทรัพยากรน้ำ มีผลให้การใช้น้ำไม่มีประสิทธิภาพ

จังหวัดลำปางเป็นจังหวัดหนึ่งที่ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรม ซึ่งเป็นการทำการเกษตรทั้งอาศัยน้ำฝนตามธรรมชาติ และทำการเกษตรในฤดูแล้งโดยอาศัยน้ำจากโครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาแม่วัง - กี้วลม เป็นแหล่งน้ำที่สำคัญ โดยกรมชลประทานได้ก่อสร้างเขื่อนเก็บกักน้ำกั้นแม่น้ำวังในโครงการฯ แล้วเสร็จเมื่อปี 2515 เป็นชนิดเขื่อนคอนกรีต แบบ Gravity Dam ความสูง 26.50 เมตร ความยาวเขื่อน 135 เมตร สามารถเก็บกักน้ำได้ 112 ล้าน ลบ.ม. ผลิตไฟฟ้าได้ 400 กิโลวัตต์ ส่งน้ำครอบคลุมพื้นที่ 144,075 ไร่ (แรกสร้าง 83,000 ไร่) แบ่งเป็นแต่ละพื้นที่ ได้แก่ พื้นที่คลองส่งน้ำสายใหญ่ แม่วังฝั่งซ้าย 47,125 ไร่ พื้นที่คลองส่งน้ำสายใหญ่ แม่วังฝั่งขวา 25,050 ไร่ พื้นที่คลองส่งน้ำสายใหญ่-กี้วลม 53,000 ไร่ และพื้นที่คลองส่งน้ำสายแม่ปุง 18,900 ไร่ (สำนักงานชลประทานที่ 2 : 2542)

นาท ศันทวิรุพท์ และพูนทรัพย์ สมุทรสาคร (2528) ได้สรุปปัญหาสิ่งแวดล้อมโลกและในประเทศไทยว่าเป็นปัญหาขั้นวิกฤตการณ์สิ่งแวดล้อม (Environmental crisis) ประกอบด้วยวิกฤตการณ์ต่าง ๆ เช่น วิกฤตการณ์ด้านประชากร ด้านพลังงาน ด้านอาหาร ด้านมลพิษ และด้านอื่น

ซึ่งวิกฤตการณ์ด้านต่าง ๆ เหล่านี้สามารถจำแนกเป็นวิกฤตการณ์ทรัพยากรสิ่งแวดล้อมที่สำคัญได้ เป็น 2 ประการ คือ 1) ทรัพยากรร่อยหรอ และ 2) สิ่งแวดล้อมเป็นพิษ ซึ่งปัญหาวิกฤตการณ์เหล่านี้ เกิดจากสาเหตุหลัก 2 ประการ คือ 1) การเพิ่มประชากรซึ่งเพิ่มด้วยอัตราสูงในลักษณะทวีคูณ (Exponential growth) ทำให้การบริโภคทรัพยากรต่าง ๆ จะต้องเพิ่มขึ้นตามลักษณะดังกล่าว และ 2) การขยายตัวทางเศรษฐกิจและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ได้กำหนดแผนการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยเกื้อหนุนการดำรงชีวิตและการพัฒนาประเทศได้อย่างต่อเนื่อง มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อให้มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติควบคู่ไปกับการฟื้นฟูบูรณะให้ทรัพยากรธรรมชาติมีความอุดมสมบูรณ์รวมทั้งควบคุมรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้สามารถสนับสนุนการพัฒนาทางเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตได้อย่างยั่งยืน และ 2) เพื่อให้การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดความสมดุลทั้งในด้านระบบนิเวศวิทยาและสภาพแวดล้อมโดยใช้การร่วมมือหลายฝ่าย เพื่อให้ประชาชนและชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมมากขึ้นในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและดูแลรักษาสถานะแวดล้อมในท้องถิ่นของตนเองด้วยการสนับสนุนจากภาครัฐ นักวิชาการ องค์กรพัฒนาเอกชน และองค์กรธุรกิจ

องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) เป็นหน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง มีฐานะเป็นนิติบุคคล จัดตั้งตามพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 กระทรวงมหาดไทยได้ประกาศจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ประจำปี 2538 และ 2539 รวมจำนวน 2,760 แห่ง และปี 2540 ตั้งขึ้นอีก 3,637 แห่ง รวมทั้งสิ้น 6,397 แห่ง ถือได้ว่าเป็นหน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่มีจำนวนมากที่สุดในประเทศไทย (กองราชการส่วนตำบล : 2540) ได้รับการกระจายอำนาจปกครองจากส่วนกลางมาสู่ท้องถิ่น มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญ ทั้งนี้ประชาชนในท้องถิ่นจะต้องร่วมมือ ร่วมคิด ร่วมทำ และร่วมตัดสินใจทำอย่างใดอย่างหนึ่งในท้องถิ่นเพื่อส่วนรวม โดยการเลือกคิด เลือกทำ เลือกจัดการ ตามงบประมาณที่มีในท้องถิ่น เป็นการพัฒนาท้องถิ่นของตนด้วยตนเองและเพื่อตนเองอย่างยั่งยืน อนุรักษ์ ปัญญาวัฒน์ (2542) กล่าวว่า การพัฒนาที่ยั่งยืนอาจจะไม่ยั่งยืน แต่อาจจะเกิดขึ้นเพียงชั่วคราว ถ้าการพัฒนานั้นเกิดจากการบัญชาการขององค์กร หรือบุคคลที่มีอิทธิพลมากกว่า เกิดจากเนื้อแท้ของความเข้าใจร่วมกันของผู้เกี่ยวข้องในประเด็นปัญหาและความต้องการที่ตรงกัน ดังนั้นการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable development) จึงเป็นแนวคิดและแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของคนและชุมชนให้ดีขึ้นโดยไม่เอนเอียงไปทางด้านวัตถุนิยมจนลืมการพิจารณาและอนุรักษ์สภาพแวดล้อมและธรรมชาติ แต่ให้ผสมผสานกลมกลืนไปกับการพัฒนา บำรุงรักษา

สภาวะแวดล้อมทั้งทางธรรมชาติและสังคม เน้นการพึ่งตนเอง ตอบสนองความจำเป็นพื้นฐานและการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงของประชาชน สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล (2541) สรุปว่าการที่จะให้ประชาชนในท้องถิ่นทุกคนเสนอให้ความคิดเห็น เสนอแนะในสิ่งที่ต้องการ ในทางปฏิบัติทำไม่ได้จึงได้มีการใช้วิธีเลือกผู้แทนของหมู่บ้านเข้าไปเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อทำหน้าที่บทบาทแทนประชาชนในหมู่บ้านท้องถิ่นที่เลือกเข้าไป

บทบาทหน้าที่ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจึงเป็นภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่และสำคัญที่จะนำมาซึ่งการพัฒนาความเจริญสู่ท้องถิ่น ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรม ซึ่งทุกด้านมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน จนไม่สามารถที่จะทำเพียงด้านใดด้านหนึ่งได้โดยลำพัง สังคมชนบทเป็นสังคมใหญ่สุดของประเทศไทย ประชากรส่วนใหญ่มีฐานะยากจน มีอาชีพทำการเกษตร น้ำเพื่อการเกษตรจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความอยู่รอดของประชาชนส่วนใหญ่ ทั้งนี้เพราะถ้าประชากรในท้องถิ่นยังมีฐานะยากจนแล้ว การพัฒนาด้านอื่นก็จะไม่สามารถทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้การพัฒนาท้องถิ่นไม่บรรลุเป้าหมาย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาในเรื่องทัศนคติ ด้านความคิดเห็น ความเชื่อมั่นของเกษตรกรที่มีต่อการจัดการน้ำชลประทานเพื่อการเกษตรของ อบต. มีปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมอะไร ที่มีอิทธิพลต่อเกษตรกรที่ได้รับการจัดสรรน้ำชลประทาน โครงการฯ ที่ทำให้เกิดทัศนคติ ความคิดเห็น และความเชื่อมั่นในการจัดการน้ำของ อบต. เพื่อที่จะได้รับทราบถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลส่งผลให้เกษตรกรมีทัศนคติความคิดเห็นและความเชื่อมั่นต่อ อบต. ในฐานะที่เป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นระดับต้น และเพื่อจะได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการน้ำชลประทานเพื่อการเกษตรต่อไป จากปัญหาการวิจัยดังนี้

1. อบต. มีบทบาท ขอบเขตหน้าที่ความรับผิดชอบมากน้อยเพียงไรในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
2. เกษตรกรผู้ใช้น้ำชลประทานมีความคิดเห็นและเชื่อมั่นมากน้อยเพียงไรในการจัดการน้ำเพื่อการเกษตรของ อบต. ในอนาคต
3. ปัจจัยส่วนบุคคลของเกษตรกรผู้ใช้น้ำชลประทานต่างกันมีความคิดเห็นและเชื่อมั่นต่อการจัดการน้ำของ อบต. ต่างกันหรือไม่

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาและทบทวนบทบาท ขอบเขตหน้าที่ความรับผิดชอบของ อบต. ในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 1.2.2 เพื่อศึกษาความคิดเห็นและความเชื่อมั่นของเกษตรกร ต่อการจัดการน้ำเพื่อการเกษตรของ อบต.

1.3 คำนิยามศัพท์เฉพาะ (Operational definition)

บทบาทหน้าที่ของ อบต. หมายถึง หน้าที่ของสมาชิก อบต. ในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมภายใต้ข้อบังคับแห่งกฎหมาย

การจัดการน้ำของ อบต. หมายถึง บทบาทหน้าที่ในการบริหาร จัดสรรน้ำชลประทานเพื่อการเกษตรให้กับเกษตรกร ตลอดจนการรับฟังความคิดเห็น ดูแล แก้ปัญหาในการจัดการน้ำและทรัพยากรธรรมชาติ

รายได้ หมายถึง รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่ได้รับจากการประกอบอาชีพของกลุ่มตัวอย่างแต่ละราย

ค่าใช้จ่าย หมายถึง ค่าใช้จ่ายในการทำการเกษตรซึ่งอาจเป็นทุนของตนเองหรือทุนที่กู้ยืมจากสถาบันการเงินในระบบหรือนอกระบบ

พื้นที่ถือครอง หมายถึง จำนวนพื้นที่ทั้งหมดต่อไร่ของกลุ่มตัวอย่าง ที่อยู่ในเขตพื้นที่คลองข่อยให้บริการจัดสรรน้ำชลประทาน

แรงงาน หมายถึง จำนวนบุคคลที่ร่วมในการทำการเกษตร

พื้นที่รับน้ำชลประทาน หมายถึง พื้นที่ที่ได้รับจัดสรรน้ำชลประทานเพื่อการเกษตรคิดเป็นร้อยละของพื้นที่ถือครองทั้งหมด

ความผูกพันต่อท้องถิ่น หมายถึง ระยะเวลาเป็นปีของกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้สึกต่อท้องถิ่นที่ตนได้อยู่อาศัยประกอบอาชีพ ได้แก่ ความศรัทธา ความไว้วางใจ ความพอใจ ความจงรักภักดี การเข้าร่วมกิจกรรม

ชนิดของพืชที่ปลูก หมายถึง ประเภทของพืชที่กลุ่มตัวอย่างทำการเพาะปลูก และจำเป็นต้องใช้น้ำชลประทาน เช่น ข้าว ไม้ผล พืชผัก พืชไร่ ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้การแจกแจงนับตามชนิดพืชที่ปลูก

การรับรู้ข่าวสาร หมายถึง ช่วงความถี่หรือจำนวนครั้งต่อเดือน ที่ได้รับข่าวสารต่างๆ เกี่ยวกับการจัดสรรน้ำ

ความสัมพันธ์กับ อบต. หมายถึง ความถี่หรือจำนวนครั้งต่อเดือนที่กลุ่มตัวอย่าง และหรือสมาชิก อบต. ได้พบปะกัน

การเข้าร่วมกิจกรรมกับ อบต. หมายถึง จำนวนครั้งหรือความถี่ที่กลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมประชุม เสนอแนะความคิดเห็น หรือร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่ อบต. จัดขึ้น

ระยะทางของคลองซอย หมายถึง ระยะทางเป็นเมตรของคลองย่อยที่แยกออกจากคลองซอยหรือระยะทางจากคลองซอยถึงพื้นที่ทำการเกษตรของกลุ่มตัวอย่าง

ทัศนคติ หมายถึง ระดับความคิดเห็น และความเชื่อมั่นในความพึงพอใจ ความรู้สึก ความคิด ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับจากการจัดการน้ำชลประทานเพื่อการเกษตรของ อบต. และนำไปใช้เป็นตัวประเมินการตัดสินใจกับ อบต.

ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกพึงพอใจของเกษตรกรในการปฏิบัติหน้าที่ ความรู้ความสามารถของ อบต. ต่อปัญหาการจัดการน้ำชลประทานเพื่อการเกษตร

ความเชื่อมั่น หมายถึง การตัดสินใจยอมรับ และหรือร่วมปฏิบัติตามของกลุ่มตัวอย่าง เกี่ยวกับความรู้ ความคิด ประสิทธิภาพ การแก้ไขปัญหา ของ อบต.

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาจะทำการศึกษาเชิงสำรวจ โดยการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เกษตรกรที่ทำการปลูกพืชในช่วงฤดูเพาะปลูก ปี 2541/2542 และมีพื้นที่อยู่ในเขตบริการจัดสรรน้ำจากระบบคลองชลประทานของโครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาแม่วัง - กี้วลม คลองสายใหญ่ฝั่งซ้าย พื้นที่ของ อบต. บ้านเสด็จ และพื้นที่ของ อบต. พิชัย อำเภอเมืองลำปาง จังหวัดลำปาง

1.4.1 พื้นที่ที่ทำการศึกษา

การศึกษาอยู่ในเขตบริการของคลองส่งน้ำสายใหญ่ฝั่งซ้ายโครงการแม่วัง-กี้วลม ซึ่งสามารถให้บริการแก่พื้นที่ทั้งสิ้น 47,125 ไร่ สำหรับพื้นที่ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ พื้นที่บริเวณต้นน้ำของคลองส่งน้ำในเขต อบต. บ้านเสด็จ พื้นที่เพาะปลูก 18,778 ไร่โครงการฯ สามารถจัดสรรน้ำให้บริการได้ 3,790 ไร่ และพื้นที่บริเวณท้ายน้ำของคลองส่งน้ำในเขต อบต. พิชัย พื้นที่เพาะปลูก 9,324 ไร่ ซึ่งโครงการฯ สามารถจัดสรรน้ำให้บริการได้ 12,400 ไร่

1.4.2 เนื้อหาที่ศึกษา

เนื้อหาที่ศึกษาเป็นการศึกษาตัวแปรอิสระเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่ ระดับรายได้ พื้นที่ถือครอง ค่าใช้จ่าย แรงงาน การได้รับการจัดสรรน้ำชลประทาน ความผูกพันต่อท้องถิ่น ชนิดของพืชที่ปลูก การรับรู้ข่าวสาร ความสัมพันธ์กับ อบต. การเข้าร่วมกิจกรรมกับ อบต. ระยะทางของคลองซอย ตัวแปรตาม ได้แก่ ทัศนคติของเกษตรกรต่อการ

จัดการน้ำของ อบต. ด้านความคิดเห็น ความเชื่อมั่น และปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติ ความคิดเห็นและความเชื่อมั่นของเกษตรกรผู้ใช้น้ำชลประทานในการจัดการน้ำเพื่อการเกษตรของ อบต.

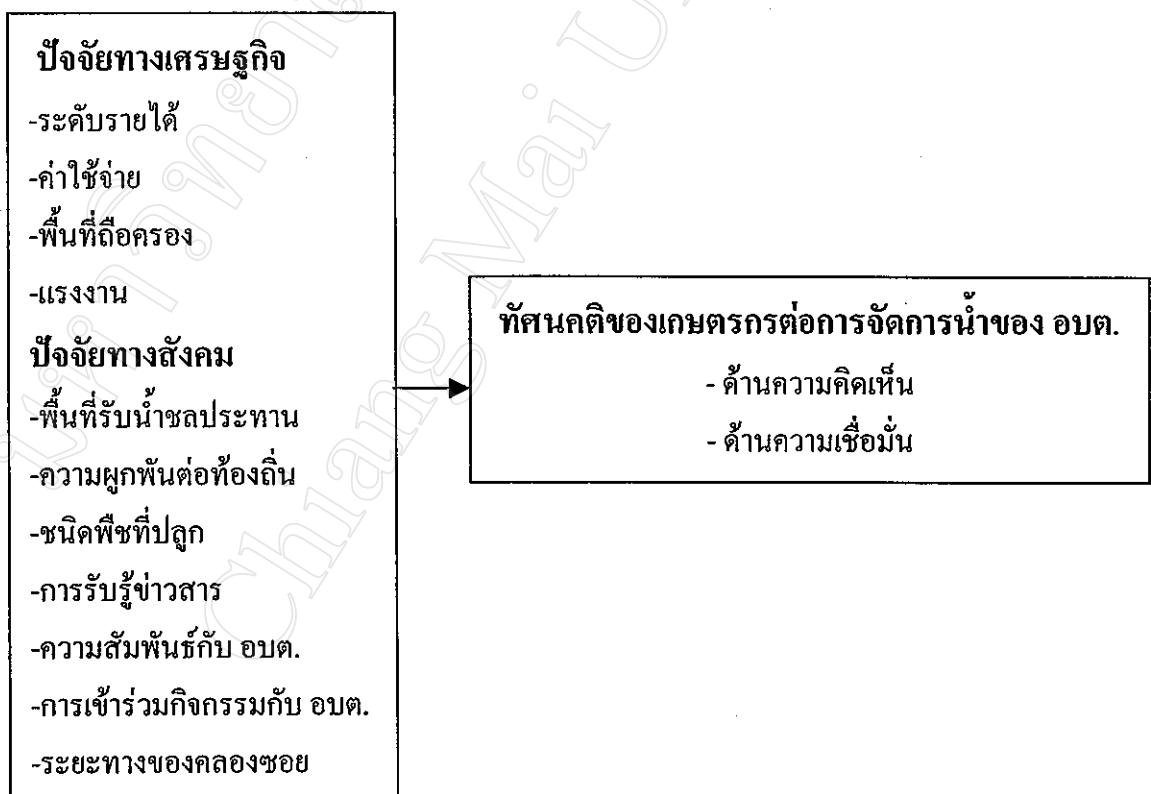
1.5 กรอบแนวคิดในการศึกษา

ได้นำแนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติและการยอมรับ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับบทบาท การมีส่วนร่วม รวมทั้งแนวทางการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มาประยุกต์ในการพัฒนาเป็นกรอบแนวคิดนี้

กรอบแนวคิดในการศึกษา

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

1.6 สมมติฐานการวิจัย

เกษตรกรที่มีปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกัน มีทัศนคติด้านความคิดเห็นและความเชื่อมั่นต่างกัน